

РЕШЕНИЕ

№ 7420

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9351** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Л. Р. Ц., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 3701 от 01.08.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 14-ти състав, постановено по нахд № 16818/2022 г., с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане рег. № 513з-1022 от 20.11.2022 г., издадена от началник 01 група във 02 сектор на ОПКП-СДВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че оспорената пред СРС заповед не съответства на изискванията за съдържание по чл.74, ал.2 от ЗМВР. Сочил съществено противоречие между посоченото правно основание за издаването на заповедта и посоченото в нея фактическо основание. Поддържа, че започването на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление не е сред основанията, предвидени в ЗМВР за задържането на лице, а при образувано досъдебно производство, същото е от компетентността на разследващите органи. Излага твърдения, че по време на задържането не са му

връчвани доказателства или данни, че е извършил престъпление, а след освобождаването му не е призоваван по посоченото в акта досъдебно производство, нито са извършвани процесуално-следствени действия с негово участие, още по-малко му е повдигнато обвинение за извършено престъпление по посоченото в заповедта досъдебно производство. Сочил, че след задържането му не са извършени каквито и да е било неотложни процесуални действия с негово участие, които да не е било възможно да бъдат извършени без прилагането на процесната мярка, още повече, че не се е укривал, а живее със съпругата си и децата си на известен на полицейските органи адрес. Твърди, че образувано досъдебно производство не е установено по делото, още повече, че същото не е образувано и водено против касатора, той нито е привлечан като обвиняем по него, нито е призоваван във връзка с него в каквото и да е качество. Данни за евентуална съпричастност към извършеното престъпление от страна на Л. Ц. не били посочени нито в обжалваната заповед, нито в каквото и да е друг документ, представен по делото пред СРС. Счита, че наличието на данни относно деянието и образуването за него досъдебно производство не означава съпричастност на задържаното лице към това деяние, нито от заповедта ставало ясно каква е съпричастността на касатора към евентуално извършено деяние. Поддържа, че установяването на евентуална негова съпричастност към извършено престъпление не е основание за задържане на лице по чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР, още повече, че същият е могъл да бъде призован и да се яви за разпит по цитираното досъдебно производство без да се налага да бъде задържан. Твърди се липса на мотиви относно негова съпричастност към извършено съставомерно деяние по чл.199 от НК, което засягало правото му на защита - отменително по чл. 146, т. 3 от АПК. Излага подробни съображения за противоречие на задържането му с принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК. Претендира за отмяна на решението на СРС и постановяване на друго по същество на спора за отмяна на заповедта за задържане. В открито съдебно заседание поддържа жалбата с идентични съображения, чрез адв. Т..

Ответникът началник 01 група във 02 сектор на ОПКП-СДВР оспорва касационната жалба, чрез юр. С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд София - град, X.-ти Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че в 11:00 ч. на 20.11.2022 г. е задържано на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР лицето Л. Р. Ц., за което старши инспектор С. И. Т., началник на 01 група в 02 сектор, ОПКП-СДВР издал процесната Заповед за задържане рег.№ 513зз-1022 от 20.11.2022 г. Деянието, по повод на което е издадена заповедта, е във връзка с извършване на проверка и установяване на евентуална съпричастност към ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР, образувано по чл. 199 от НК - извършен въоръжен грабеж на 15.11.2022 г. в [населено място], [улица] (Търговски център „С. Р. Мол“) на автомобил, извършващ инкасова дейност.

От правна страна СРС приел, че заповедта е издадена от компетентен полицейски орган, в пределите на материалната му компетентност по чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в установената от закона форма – с всички реквизити, посочени в чл.74, ал.2 от ЗМВР и без допуснати съществени процесуални нарушения. По приложението на материалния закон е посочил, че по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР понятието "данни за извършено престъпление" не е идентично с понятието по НПК за наличието на достатъчно данни за извършено престъпление. Обосновал е правен извод, че от събраните по делото доказателства се установява наличието на образувано досъдебно производство относно деянието, описано в заповедта, поради което очевидно за издаването ѝ са били налице данни за престъпление по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Въпросът дали тези данни са достоверни и дали на тях е дадена правилна правна квалификация, оставала извън кръга на подлежащата на съдебен контрол от административния съд законосъобразност на заповедта за задържане. За материалната законосъобразност на оспорения акт било достатъчно същият да е основан на данни за възможно престъпление по НК, което изискване за материална законосъобразност в случая било спазено. В заключение е посочил, че обжалваната заповед е издадена при пълно съответствие с целта на закона, тъй като принудителната административна мярка е послужила за предотвратяване на действия, които биха затруднили разкриването и доказването на престъплението, като се предостави възможност на органите на МВР и прокуратурата да разкрият евентуално извършено престъпление. Касационната инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо, но неправилно поради допуснати съществени процесуални нарушения от решаващия състав на СРС.

Противно на твърденията в касационната жалбата въззивният съд правилно и обосновано е приел, че оспореният пред него индивидуален административен акт е мотивиран от фактическа и правна страна в изпълнение на изискванията на чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР. Посоченото в заповедта, че задържането е във връзка с извършване на проверка и установяване на евентуална съпричастност към ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР, образувано по чл. 199 от НК - извършен въоръжен грабеж на 15.11.2022 г. в [населено място], [улица] (Търговски център „С. Р. Мол“) на автомобил, извършващ инкасова дейност, е напълно достатъчно от фактическа страна, за да мотивира основанието по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР – наличие на данни за извършено престъпление. Правилно е становището на СРС, че това понятие не е идентично с понятието по НПК за наличието на достатъчно данни за извършено престъпление, както и, че задържането по чл.72 и сл. от ЗМВР има характер на принудителна административна мярка.

Неоснователно касаторът поддържа, че в акта следва да бъдат посочени някакви конкретни данни за негова евентуална съпричастност към извършеното престъпление по ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР. В случая, отбелязаното от фактическа страна в оспорената заповед кореспондира напълно с посоченото правно основание за задържане на лице по чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в административния процес по чл.170, ал.1 от АПК административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В открито съдебно заседание пред СРС процесуалният представител на органа е направил допустимо и относимо искане за изискване на ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР, което неправилно не е

уважено от решаващия състав на съда. След като оспореният акт е мотивиран с данните от визираното досъдебно производство, то същото е релевантно и относимо към предмета на спора. Независимо, че е може да е висящо, не съществува пречка да се изискат и приложат за целите на съдебния административен процес по законосъобразност на мярката по чл.72 от ЗМВР онези материали от ДП, които са относими към извършените спрямо задържаното лице процесуално-следствени действия. Единствено по този начин може да се извърши преценка, респ. контрол за законосъобразност на изложените в акта фактически и правни основания, в случая – наличие на съпричастност към ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР.

В хипотезата на чл. 220 АПК и предвид забраната за фактически установявания в касационното производство, настоящият състав приема, че фактическата обстановка не е установена от въззивния съд обективно, всестранно и пълно, поради което намира, че въззивният съд при условията на неяснота е направил извода си за приложението на относимите материално-правни норми.

Предвид гореустановеното касационната инстанция намира, че районният съдия е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващи се в неактивност с оглед попълване на делото с доказателства и изясняване на обективната истина, каквото е задължението му по чл. 13, ал. 1 НПК, което пречатства касационната проверка за съответствие на решението с материалния закон. В този смисъл е Решение № 2911 от 29.04.2022 г. по адм. д. № 1858/2022 г. на АССГ.

Като неправилно и на основание чл. 209, т.3 от АПК, обжалваното решение следва да бъде отменено и делото върнато на същия съд, за ново разглеждане от друг състав, който да отстрани допуснатите процесуални нарушения посочени по-горе. При новото разглеждане следва да се изисква служебно ДП № 229/15.11.2022 г. по описа на СДВР или онези материали от него, които са относими към извършените спрямо задържаното лице процесуално-следствени действия.

На основание чл.226, ал.3 от АПК, новият състав на районния съд следва се произнесе по направените искания за разноси.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. второ и чл. 222, ал.2, т.1 от АПК, Административен съд София-град XVIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3701 от 01.08.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, постановено по нахд № 16818/2022 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.